GED quid hoc est? Dum sermonē producimus, ecce iā & nocturnæ aues circūuolāt, & in eo ipso in quo finiēdū sermonē admonēt, sui quoq; assumēdam cōmemorationē, pducunt. Repetunt diuersæ aues auiaria sua, quas vesper nocte cogit decedere, & se in latibulis, suis abdunt canoro occasum diei carmine prosequētes, ne immunes abeāt gratiarū actionū, qbus creatorē suū ois creatura collaudat. Habet etiā nox carmina sua quibus vigilias hoīm mulcere consuevit, habet & noctua suos cantus. Quid
De luscinia. autē de luscinia dicam, quę pervigil custos cū oua quodam sinu corporis & gremio fouet, insomnē longæ noctis laborem cantilenę suauitate solatur, vt mihi videatur hæc summa eius esse intētio, quo possit non minus dulcib⁹ modulis, q̄ fotu corporis animare in fœtus oua quæ foueat. Hanc imitata tenuis illa mulier, sed pudica, in vsum molę lapidē brachio trahēs, vt possit alimētum panis suis paruulis nō deesse, nocturno cantu mœstum paupertatis mulcet affectū. Et quāuis suauitatē luscinię nō possit imitari, imitatur tamen eam sedulitate pietatis. Noctua ipsa quēadmodum magnis &
De noctua. glaucis oculorū pupillis nocturnarū tenebrarū caligātē nō sentit horrorē: & quo fuerit nox obscurior, eo contra vsum auiū cęterarū inoffensos exercet volatus. Exorto
H autē die, & circūfuso splendore Solis, visus eius hebetatur, quasi quibusdā erret in tenebris. Quo indicio sui declarat esse aliquos qui cū oculos habeāt ad videndū, videre nō soleant, & visus sui officio solis fungantur in tenebris. De cordis oculis loquor, quos habent sapiētes mūdi & nō vident, in luce nihil cernunt, in tenebris ambulant, dum dæmoniorū tenebrosa rimātur, & cæli alta se videre credūt, describentes radio mūdum, mēsurā aeris ipsius colligētes. Porro autē a fide deuii, perpetuę cęcitatis tenebris iplicantur, habētes in pximo diē Christi, & lumē ecclesię, & nihil videtes. aperiunt os ijsi scientes oīa, acuti ad vana, hebetes ad ęterna, & longę dispu
tationis anfractu prudentes, insciī ppriæ insciticę. Cæcitatem itaq; dum cupiūt subtilibus euolare sermonibus,
Deveſpertilione. quasi noctuæ in lumine euanuerunt. Vespertilio animal ignobile, a vespere nomen accepit. Est autē volatilis, eademq; quadrupes, & dentibus vtitur, quos in aliis auib⁹ reperire nō soleas. Parit vt quadrupedia, nō oua sed pullos viuentes. Volitat autē in aere auium more, sed crepusculo vespertino cōsuevit offundi. Volitat autem nō aliquo pennarū sed mēbranę suę fulta remigio, quo suspensa velut pennarū volatu circumfertur atq; vegetatur. Habet & illud hoc vile animal, quod sibi inui-
I cem adhærent, & quasi in speciem botri ex aliquo loco pendent: ac si se vltima queq; laxauerit, omnes resoluūtur. Quod fit quodā munere charitatis, quæ difficile in
De gallo. hominibus huiusmodi reperitur. Est etiā galli cantus suauis in noctibus, nec solum suauis, sed etiā vtilis, qui quasi bonus cohabitator & dormientē excitat, & solicitum admonet, & viantem solatur, processum noctis canora significatione protestans. Hoc canente latro suas relinquit insidias. Hoc ipse lucifer excitatus oritur, cælumq; illuminat. Hoc canēte mœstitiā trepidus nauta deponit, omnisq; crebro vespertinis flatibus excitata tē pestas & procella mitescit. Hoc canente deuotus affectus exilit ad precādum, legendi quoq; munus instaurat. Hoc postremo canente, ipsa ecclesiæ petra culpam suam diluit, quā priusq̄ gallus cantaret, negādo cōtraxerat. Istius cantu spes oibus redit, egris leuatur incōmodum, minuitur dolor vulnerū, febrium flagrantia mitigatur, reuertitur fides lapsis, Iesus titubātes respicit, errantes corrigit. Denīq; respexit Petrū, & statim error abscessit: pulsa est negatio, secuta confessio. Quod non
Mat. 27. fortuito accidisse, sed ex sententia domini, lectio docet. Sic enī scriptū est, quia dixit Iesus ad Simonē: Nō cantabit gallus priusquā me ter abneges. Bene fortis in die Petrus, nocte turbatur, & ante galli cantū labitur, & labitur etiam tertio, vt scias non inconsulta effusione ser- K
monis esse prolapsum, sed mentis quoq; mutatione turbatum. Idem tamē post galli cantum fit fortior, & iam
Psal. 33. dignus quem Christus aspiciat. Oculi domini super iustos. Agnouit venisse remediū, post quod iam errare nō posset: & in virtutem ab errore mutatus, amarissime fleuit, vt lachrymis suis deleret errorem.

Deuota autoris ad dominū Iesum Christū deprecatio cum clausione quinti diei. Caput XXV.

RESPICE nos quoq; domīe Iesu, vt & nos propria recognoscam⁹ errata, soluamus piis fletibus culpam, mereamur indulgentiam peccatorū. Ideo consulto sermonē protraximus, vt nobis quoq; gallus cantaret, & loquētibus subueniret, quo si quod delictum obrepsisset in verbo, culpam Christe donares. Da quęso lachrymas Petri, nolo lætitiam peccatoris. Fleuerunt Hebrei, & per mare sunt dehiscentibus vndis liberati. Lętatus est Pharao quod Hebręos tenebat inclusos: & mari mersus cū populo suo occidit. Exultauit et Iudas in mercede proditionis suæ, sed ipsius se mercedis laqueo strangulauit.
Fleuit errorem suum Petrus, & meruit vt aliorū aboleret errores. Sed iam tēpus est quo finire sermonē & L
claudere debeamus. Tēpus est quo melius aut tacetur aut fletur. Tēpus est quo celebratur indulgentia peccatorū. Nobis quoq; gallus iste mysticus in sacris cantet, quoniā iam Petri gallus in nostro sermone cantauit.
Fleat pro nobis Petrus, qui p se bene fleuit, & in nos pia Christi ora cōuertat. Approperet Iesu dñi passio, quæ quotidie delicta nostra condonat, & munus remissionis operatur. Bonus domin⁹ dimittere ieiunos nō
vult, ne qs deficiat in via. Si ille dicit, Misereor huius Mat. 15.
turbę, quia triduum est quod perseverant mecū, & non habet escam, & dimittere eos ieiunos nolo, ne deficiant in via: cuius intenta sermoni Maria apparatus recusabat epularum: quāto magis nos considerare debemus quia nō multi sunt qui in verbo dei viuunt, & ideo refectio corporis desideratur? Certe illius triduo nostrum hoc postridie laboriosius est. Et ideo qui cū auibus lusimus, cū gallo cantauimus, iam dñi canamus mysteria, & ad corpus Iesu conueniant aquilę peccatorū ablutiōe renouatæ. Iam enī cetus ille magnus verū nobis Ionā reddidit: et gratulemur quod factus est nobis vespere dies quintus. fiat nobis mane dies sextus.

CAPITA SEXTI LIBRI HEXAEMERON. M

De introductione sexti diei, cum vrbana auditorum ad coronationem inuitatione. Caput I.
De nunc dicendis, & ordine in eis seruando. Quomodo etiam secundum autoris sententiam accipiendæ sint naturæ vniuscuiusq; generis, vbi scriptura dicit: Producat terra animā viuentem &c. cum arrogantiæ ab se repulsione. Caput II.
Quomodo per dei verbū in constitutione mundi animantiū generibus præscripta sit lex generationis & successionis. Quod præterea volens ad vsum hominis deriuare quæ genita sunt, nō debet veritatē propriæ naturæ vnicuiq; generi denegare, cum increpatiua admonitione vt homo more pecudum viuere caueat. De quibusdā quoq; animalibus quorum proprietates vitare debemus. Caput III.
De quadrupedibus qbusdā aialib⁹ in quorū natura est aliquid quod imitari debemus. Caput IIII.
Qua ratiōe dominus aliis bestiis angustiora, aliis pliziora colla formauerit. Et de elephātorū descriptiōe quātum ad mēbra, & ppriętates eorū. Caput. V.
De prælibatione commendationis humanæ creaturę,

BIBLIOTECA DEL SACRO CONVENTO CHIARITAS Cosenza